

LES POLÍTIQUES D'ACCIÓ SOCIAL I CIUTADANIA

La marca d'Esquerra al Govern: lleis socials



La societat catalana és plural i diversa, i les polítiques del Govern de Catalunya han de ser complexes d'acord al poble que representa.

«Totes les lleis que ha portat el Departament d'Acció Social i Ciutadania han estat aprovades per unanimitat»

MACIÀ SERRA

Esquerra Republicana de Catalunya ha deixat marca al Govern de la Generalitat de Catalunya. Des de l'àmbit pressupostari, al tracte amb la gent. De la representació a les relacions amb les entitats. De la transparència a l'acció més entusiasta. Però, un dels aspectes dels que de vegades ens n'oblidem és el legislatiu. Abans, però, cal dir que una de les idees que romanen sota tota la nostra acció política és que l'estat català del benestar ha de ser una xarxa que t'aguanti si caus, però no pot ser una hamaca on ens hi quedem ajaguts. Creiem en la protecció social, en donar suports i ajuts a aquells que no poden seguir, però també creiem en la responsabilitat individual, en l'emprenedoria i en la iniciativa individual i col·lectiva perquè volem una societat de llibertats republicanes.

Sempre per unanimitat

D'entrada, no és menor que totes les lleis impulsades des del Departament d'Acció Social i Ciutadania que ha aprovat aquesta legislatura el Parlament han estat per unanimitat.

I això no vol dir que no hi hàgim deixat la nostra empremta sinó que hem sigut capaços de teixir les complicitats necessàries per tirar-les endavant. Començant per la Llei dels drets de les dones per eradicar la violència masclista. Crea el marc legal per protegir les víctimes d'una violència que als darrers anys es fa més i més evident. Segurament amb la llei no n'hi ha prou, i els problemes són culturals, però és important que la llei marqui el camí. Des d'Esquerra, en definitiva, hem fet un pas per acabar amb un llast indigne pel país.

La llei de serveis socials també va ser aprovada per unanimitat i també porta la nostra marca. La porta com a mínim en dos sentits: primer per crear el sistema català de serveis socials on s'hi encabeix el sistema de la dependència sota un paraigua nacional... català! Segon: és per a tothom. Abans, tan sols quatre anys enrere, només les persones amb menys recursos podien accedir als serveis socials. Mentre que les persones amb rendes altes es podien pagar serveis privats a preus molt elevats. I el recurs que tenien les

classes mitjanes era que les dones es fessin càrrec dels seus familiars dependents. Avui les coses han canviat: tothom té dret d'accés als serveis socials. I això és gràcies a Esquerra.

En tràmit parlamentari

D'altra banda tenim dues lleis més aprovades pel govern i que actualment estan en tràmit parlamentari. Una d'elles és la Llei d'acollida de les persones immigrades i retornades a Catalunya. Aquesta desplega les competències que ens atorga l'Estatut i posa les bases per poder acollir les persones que han vingut o vindran al nostre país. I fer-ho en català, la nostra llengua pròpia. De vegades, és més instructiu llegir el que diuen de nosaltres que no pas dir-ho nosaltres mateixos. En aquest cas, recomano entusiastament a tots els militants que passin una estoneta repassant l'hemeroteca de la dreta nacionalista espanyola en relació a aquest projecte de llei. Com deia aquell: «Ladran, luego cabalgamos!».

L'altra és la Llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència, que posa al dia la legislació

que afecta a la infància en risc. Si assumim que el mínim comú denominador de l'esquerra és la igualtat d'oportunitats, queda clar que aquesta llei ens hauria de preocupar. Lamentablement, als mitjans de comunicació hi ha moltes més pàgines dedicades a casos concrets i dramàtics que no a explicar que hem multiplicat per tres el pressupost dedicat a la infància. Dedicar més recursos a la infància que més ho necessita és, doncs, claríssimament d'esquerres.

L'eix esquerra-dreta és vigent

L'esquerra i la dreta existeixen. Crec que allò que les diferencia és entendre que la diversitat de renda de la nostra societat no és a causa de fets naturals: si neixes a la Mina o a Pedralbes tens moltes possibilitats d'acabar tenint unes oportunitats o unes altres. Tampoc ens fa por pensar. No tenim receptes màgiques ni dogmàtiques, som capaços d'analitzar la realitat per donar-hi respostes. Amb lleis fetes des de l'esquerra, fetes des d'Esquerra estem canviant Catalunya, perquè la volem més justa. Perquè la volem lliure.

LA VIGÈNCIA DE L'EIX ESQUERRA-DRETA

Totes les nacions tenen dretes i esquerres



FRANCESC CODINA és periodista

És una obvietat que a totes les nacions existeixen diverses opcions de dreta i diverses opcions d'esquerra. Aquesta pluralitat política no és el resultat de cap voluntat d'embolicar la troca, sinó la manifestació normal de la complexitat de la societat. Les línies de separació que tracen el mapa polític d'un país determinat obeeixen a múltiples factors —econòmics, socials, ideològics, identitaris, etc.— que fan que els individus es decantin per opcions diferents, fins i tot contraposades, a l'hora de cercar solucions als problemes col·lectius. És lògic, per exemple, que en general els assalariats siguin partidaris d'una legislació que dificulti els acomiadaments; i també ho és que la majoria d'empresaris prefereixi una normativa laboral més laxa. I, com aquest, podríem posar molts més exemples en altres terrenys.

Vigència plena

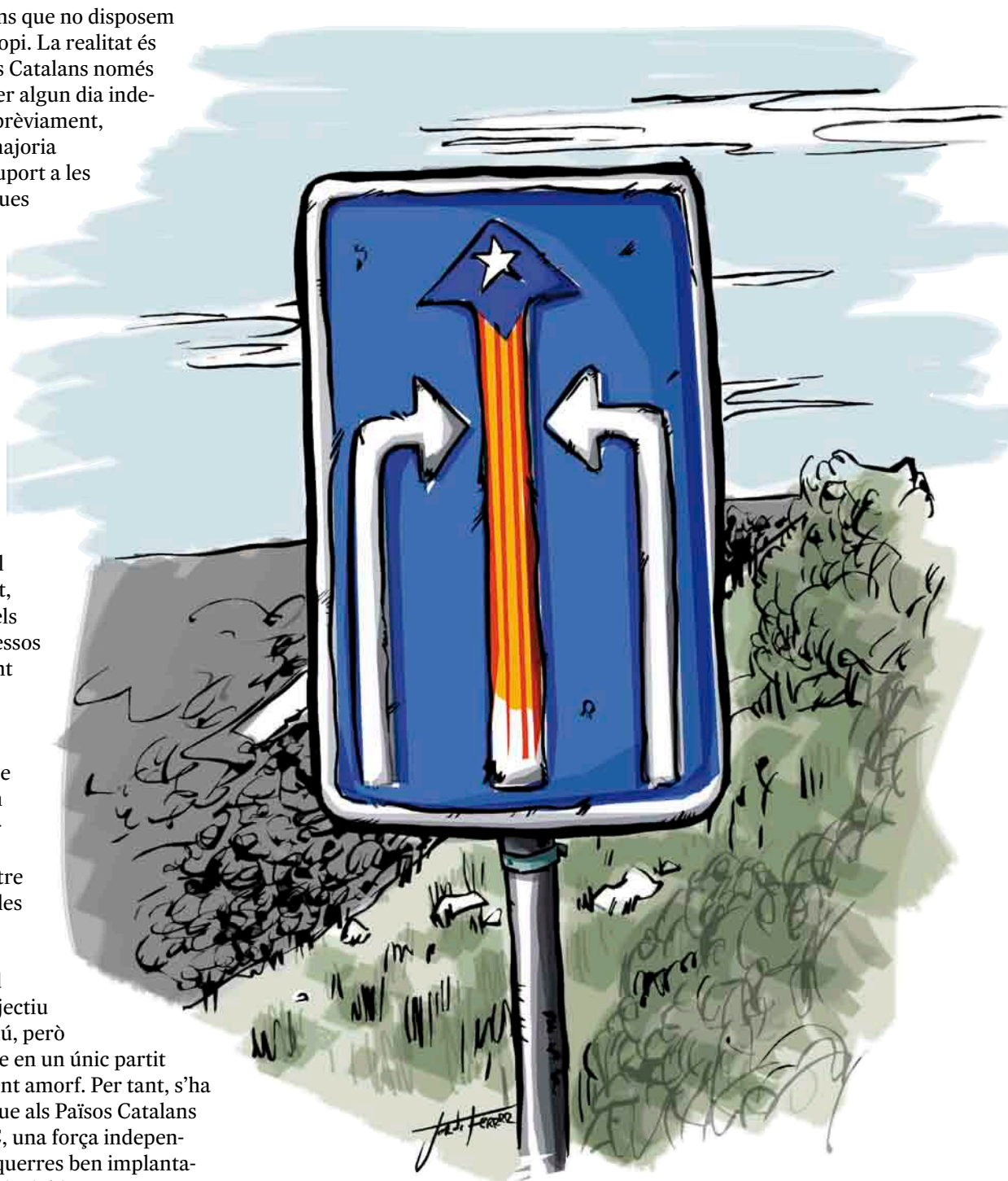
Aquesta senzilla constatació desmenteix tots aquells que afirmen que la divisió entre dretes i esquerres ja no té vigència. Afortunadament, en els països democràtics avançats, s'ha arribat a un punt d'estabilitat en què les posicions extremes, tant de dreta com d'esquerra, han quedat marginalitzades. Però això no vol dir que l'oposició entre dreta i esquerra hagi desaparegut. Ben al contrari, aquesta es manifesta contínuament, i amb molts matisos, a l'hora de debatre qualsevol norma legal que afecti les llibertats personals (com ara la reforma de la llei de l'avortament) o la política social i econòmica (per exemple, la fiscalitat). El fet que sovint aquestes diferències es resolguin mitjançant fórmules de consens simplement demostra la maduresa democràtica d'un país.

Per tot plegat, resulta d'una candidesa atüidora el discurs d'aquells sectors independentistes que proposen ignorar la divisió entre dretes i esquerres o, si més no, mantenir-la

en *standby* fins que no disposem d'un Estat propi. La realitat és que els Països Catalans només arribaran a ser algun dia independents si, prèviament, una àmplia majoria social dóna suport a les forces polítiques que plantejgen obertament aquest objectiu. Però, perquè això passi, caldrà que l'oferta d'opcions independentistes inclogui tot el ventall. De fet, si observem els darrers processos d'alliberament nacional que han reeixit a Europa, ens adonarem que en tots hi han estat implicades forces de dreta, de centre i d'esquerra, les quals, certament, s'han posat d'acord en el gran objectiu nacional comú, però sense diluir-se en un únic partit ideològicament amorf. Per tant, s'ha de celebrar que als Països Catalans existeixi ERC, una força independentista d'esquerres ben implantada. El que és de doldre, en tot cas, és que CiU, la gran força catalanista de centredreta, encara no s'hagi declarat oficialment independentista.

L'esquerra nacional

En resum, és inevitable que existeixen dretes i esquerres. En conseqüència, des d'un punt de vista nacional —i per tant no sectari— és bo que hi hagi opcions independentistes de tots els colors. Arribats aquí, caldria preguntar-se quina mena d'esquerra independentista



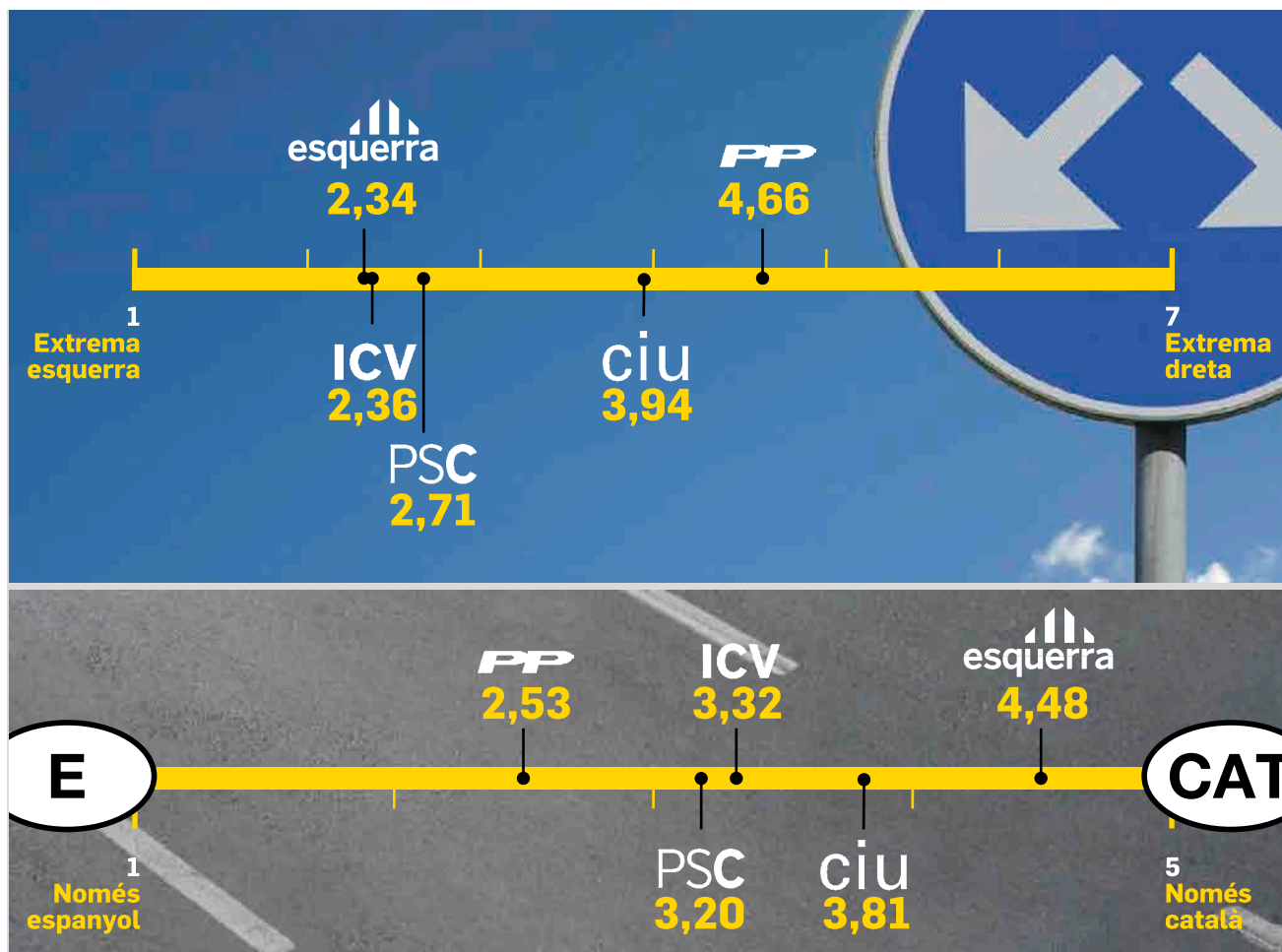
Per assolir la independència és necessària l'existència d'una dreta i una esquerra independentistes

pot jugar un paper més eficaç en el procés d'alliberament nacional i transformació social dels Països Catalans. Evidentment, no pas una

esquerra testimonial, revolucionària, que se situï en un extrem de l'espectre polític, sinó una esquerra pragmàtica, que se situï en la centralitat. Una esquerra capaç de disputar l'hegemonia a l'esquerra estatalista i, alhora, capaç d'arribar a amplis consensos socials que incloguin el centredreta catalanista. Una esquerra que relligui el país i l'orienti cap a la llibertat: l'esquerra nacional.

ON ÉS CADASCÚ?

Identificació dels votants dels partits polítics



Posició ideològica i identificació nacional dels votants de cada partit. Font: «El comportament electoral dual a Catalunya», Clara Riba. *Eines per a l'esquerra nacional*, número 5, Fundació Josep Irla.

El context

El número 5 de la revista *Eines per a l'esquerra nacional* va publicar tot un seguit de dades sobre la posició ideològica i identificació nacional dels votants dels cinc partits grans del Parlament de Catalunya, en un article de Clara Riba.

L'ubicació dels partits en aquests eixos ideològics té diferents maneres d'avaluar-se, sigui en funció de la seva declaració ideològica, de la seva praxi, o de manera molt més fidedigna, per la posició subjectiva que consideren els seus votants. Així, Esquerra és el partit que està considerat més a l'esquerra de l'eix, amb un 2,34, molt a prop d'ICV, que els seus votants la col·loquen al 2,36. Pel que fa a l'eix nacional, els votants republicans consideren que és al punt 4,48 sobre 5 (només català). Al pol oposat s'hi troba el PP, i CiU, ICV i el PSC s'ubiquen al centre en l'eix nacional (el PSC tendint més cap al PP i CiU més cap a Esquerra).

LA DIFERÈNCIA ENTRE OPINIÓ PUBLICADA I OPINIÓ PÚBLICA

Oh, sorpresa!



JOSEP VALL és director de la Fundació Josep Irla

L'Hospitalet, 1965

Llicenciat en Ciències Geològiques per la UAB. Militant d'Esquerra des del 1987. Ha estat secretari d'Imatge i Comunicació i vicesecretari general de Coordinació Interna i Acció Electoral d'Esquerra.

Opinió publicada i opinió pública, malgrat la similitud lèxica són dos conceptes radicalment diferents.

Durant gairebé 30 anys l'opinió publicada al Principat, la fixada pel gruix d'opïnadors als mitjans de comunicació, ha afirmat que Esquerra no era d'esquerres. Per la immensa majoria d'opïnadors Esquerra, en no ser de tradició marxista, tenia un pecat original, era el que despectivament anomenaven «esquerra burgesa» i consideraven que era, a tot estirar, un partit de centre.

Esquerra però, era i és un partit socialdemòcrata *avant la lettre*. Perquè allò que la socialdemocràcia defensa des de la seva refundació el

«Opinió publicada i opinió pública, malgrat la similitud lèxica són dos conceptes radicalment diferents»

1951 a Frankfurt: una democràcia liberal amb una economia social de mercat, era el que defensava Esquerra des de la seva fundació el 1931. Una Esquerra, la de Macià i Companys, que mai es va deixar enllernar per dictadures del proletariat ni per nacionalitzacions dels mitjans de

producció. Que sempre va defensar el sufragi universal i el gradualisme reformista per arribar als majors nivells de justícia social i benestar.

L'opinió pública, l'estudiada científicament mitjançant mètodes democràtics, però, s'encarrega de posar les coses al seu lloc. Des del juny del 2005 el Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat de Catalunya realitza trimestralment el Baròmetre d'Opinió Pública. I els resultats són sistemàticament els mateixos: Esquerra és percebuda per la ciutadania com la força nacionalment més catalana (cap novetat) i ideològicament més d'esquerres. Oh, sorpresa!